

Hồi Thứ Mười Hai

PHÙ SƠN ĐẢO CHỦ

Sau khi rời đám người của công chúa Chiêu Nhã Quyên và Bá Đồng Nhi, Trầm Kha liền phóng người vun vút về hướng Bá Đồng Nhi chỉ dẫn để đuổi theo lão già xử dụng tù và.

Càng chạy xa, con đường hai bên là những sườn đồi cao vồi vọi, cây cối um tùm. Chàng than thầm: - Nếu thế này thì làm sao ta tìm ra tông tích của lão này!

Tuy nhiên, chàng vẫn vận dụng khinh công tuyệt kỹ và vận lực nhãn quang cho nhìn rõ trong đêm trăng. Tuy ánh trăng không được tỏ rạng cho lắm bởi những đám mây che, song không phải là điều trở ngại đối với những tay cao thủ võ lâm.

Vì vậy Trầm Kha cứ phóng mình về phía trước.

Rồi chàng chợt dừng lại quan sát và nghĩ thầm: - Có thể ta theo dõi lão này để tìm ra nơi ẩn náu của tên Đảo chủ. Bởi vì tất cả mọi nơi môn đồ của lão đã bị giết sạch, tất nhiên lão xử dụng tù và này chỉ còn cách trốn chạy về với chủ hân.

Vừa nghĩ chàng vừa thoát đi như vệt khói.

Bỗng có tiếng cười có vẻ thách thức vang lên ở phía mé tả. Trầm Kha liền chuyển mình về hướng tiếng cười như ánh chớp. Thoát qua mấy dãy cây cao, chàng chợt nhìn thấy ở phía trước mặt, xa xa một bóng người đang cố chạy trốn.

Trầm Kha lập tức thi triển thượng đẳng khinh công, quyết bắt cho kỳ được bóng người phía trước. Nhưng khi chàng càng tăng tốc độ thì bóng người phía trước cũng tăng tốc độ theo và khoảng cách giữa chàng và bóng người phía trước vẫn chưa thu ngắn lại được.

Chàng ngạc nhiên rồi chú ý về lối khinh công của bóng người phía trước, chàng tự nhủ: - Cước pháp người này thật khủng khiếp. Trên giang hồ hiện nay không mấy người có cước pháp thượng thừa như thế này.

Rồi chàng lại suy nghĩ tiếp: - Bóng người này đúng là lão già xử dụng tù và, mà với cước pháp này thì chỉ có Thượng Phi Hà Qui Chúc mới có thân pháp này.

Nghĩ thế nên chàng cất tiếng gọi: - Thượng Phi Hà Qui Chúc lão tặc, người trốn nơi nào cho khỏi tay ta.

Bóng người phía trước liền khựng lại, thì Trầm Kha tăng thêm cước bộ vụt lao đến như mũi tên bắn nên đã gần tới phía trước.

Chợt bóng người này cất tiếng cười rồi hỏi: - Trầm Kha, không ngờ ngươi cũng có kiến thức uyên thâm đến thế!

Lão ấy vừa đáp vừa chạy nên Trầm Kha vẫn đuổi theo và đáp: - Có gì gọi là kiến thức uyên thâm?

- Vì người nhận diện được cước bộ khinh công của ta để suy luận ra danh tánh của ta phải không?

- Quả không sai!

- Vậy người hãy cứ đuổi nữa xem nào!

Lão nói xong liền sử dụng tốt bậc tuyệt kỹ khinh công độc đáo của lão phóng như bóng ma về phía trước.

Trầm Kha vội quát lên: - Ta không ngờ Thượng Phi Hà Qui Chúc lại là một kẻ khiếp nhược như thế.

Thượng Phi Hà Qui Chúc vừa chạy vừa đáp: - Trầm Kha, người có gì là tài giỏi? Đâu phải ta không dám động thủ với người, nhưng hiện giờ ta đang cần đến một việc khác nên không thể đứng lại đương đầu với người.

Lão thốt xong tức thì gia tăng tốc độ như vệt khói lao đi. Phía sau, Trầm Kha quyết bất cho kỳ được lão này nên cũng lập tức gia tăng thêm công lực, đề khí đuổi theo. Hai bóng người như điện xạ lưu tinh, vùn vụt như chớp về phía núi non cây cối um tùm.

Trước mặt họ, lại hiện ra vùng núi non chập chùng, hai bên vách đá cao vút, đường cốc quanh co như rắn bò.

Lão Thượng Phi Hà Qui Chúc tận lực thi triển thân pháp khinh công thượng thừa, liền một hơi uốn khúc bốn năm lần, tung bay như một bóng ma nhẹ nhàng, chập chờn trong vùng núi chập chùng như cố bỏ Trầm Kha ở phía sau.

Bỗng nhiên, đến một con đường núi nhỏ hẹp, bóng hình của Lão Thượng Phi Hà Qui Chúc mất hút một cách đột ngột.

Từ lúc này tới giờ, Trầm Kha muốn bám sát để cố ý dò xem lão ta chạy trốn nơi nào. Nhưng chàng không ngờ lão ta đột nhiên biến đi một cách kỳ lạ như thế này, nên chàng liền vận dụng toàn bộ công lực, thi triển khinh công để nhảy lên, nhưng vẫn không thấy bóng dáng của lão ta đâu cả.

Chàng dừng lại quan sát nhưng vẫn không tìm ra dấu vết. Hơn nữa quãng đường núi này vừa cao vừa trơn trượt, khinh công dẫu có cao siêu đến đâu đi nữa, cũng khó mà trèo lên được tới đỉnh.

Vả lại, quãng đường này trông xa tắp, vắng vẻ không một bóng người nên Lão Hà Qui Chúc quyết không thể nào chỉ trong chớp nhoáng đã chạy ra khỏi cốc được.

Trong lòng vô cùng kinh dị, Trầm Kha cho rằng sự mất tâm biệt tích đột ngột của Lão Thượng Phi Hà Qui Chúc là do hai bên vách đá, rất có thể có riêng một huyết động bí mật mà lão quỷ đang ẩn nấp trong ấy. Hoặc lão ta đang ẩn mình trong những tảng đá hay kẽ hở nào đấy.

Ngay khi ấy, Trầm Kha bỗng trừng sáng hai mắt.

Thì ra trong cốc khẩu, có rất nhiều những đồng đá chi chít chụm lại hoặc rải rác khắp nơi. Những đồng đá này mới nhìn thoáng qua hình như do thiên nhiên tạo thành, nhưng quan sát kỹ lưỡng sẽ nhận thấy có bàn tay của con người sắp xếp.

Vì lúc đầu Trầm Kha cố tâm quan sát với mục đích tìm kiếm tung tích của lão Hà Qui chúc, nên chàng không mấy để ý về sự kỳ lạ của những đồng đá này. Bây giờ, sau khi đã chú tâm quan sát, chàng bỗng phát hiện những đồng đá ấy không phải tự nhiên mà có, mà vì có bàn tay nhân tạo mới tàng ẩn một thứ kỳ môn trận pháp vô cùng kỳ diệu như thế.

Sau khi phát hiện ra điều này, Trầm Kha nhếch mép cười thầm: - Lão Thượng Phi Hà Qui Chúc thật đa mưu ngụy kế. Lão muốn ta bị vây nơi trận pháp này nên đã cố tâm dẫn dụ ta vào tận nơi đây.

Giờ đang đứng trước cạm bẫy, chàng vẫn bình tâm, rồi liền tiến vào, quyết tìm cho bằng được lão già quỷ quyết này vì chàng nghi quyết rằng lão ta ắt hẳn là cánh tay đắc lực của Viên Thiết Khải. Vì thế mà chàng phải diệt lão này mới tìm ra lão Bá Hầu mà trả mối gia thù.

Nghĩ tới mối gia thù, Trầm Kha mặt đầy sát khí, chàng nhướng cao đôi mày kiếm sắc sảo, thân nhiên thông thả bước tới trước một tảng quái thạch rồi bước ngang qua phía trước mặt một đồng đá vụn chõng chất.

Lạ thay, Trầm Kha vừa bước vào thạch trận, chàng thấy cảnh sắc trước mặt đột nhiên biến thành những đám mây khói quện vào nhau bay kỳ ảo. Lúc còn đứng ở ngoài trận, chàng chỉ trông thấy chung quanh vô số đá vụn, đá lớn. Nhưng hiện giờ đâu đâu cũng là những hòn quái thạch khảng khiu, hình thù quái dị, lởm chởm xoay quanh không biết đâu là đường ra.

Trước mặt như thế, sau lưng cũng không khác gì. Trầm Kha ngước đầu nhìn lại môn lộ vừa rồi mà chàng đã bước qua cũng đã biến mất. Chàng cảm thấy lúc bấy giờ hình như chàng đang đứng trong một khu rừng mênh mông mù mịt.

Thật là một biến cố kinh hồn.

Tuy đã từng tham khảo qua những kỳ môn trận pháp, nhưng Trầm Kha trông thấy thạch trận hiện tại đã biến hóa một cách thần kỳ, tự nhiên chàng càng tăng thêm sự cảnh giác.

Cũng bởi chàng cần phải nhìn rõ sự biến hóa của trận thế, rồi mới tìm cách hóa giải, chàng liền ngẫm vận công lực, ngưng công hộ thân đi lần tới từng bước một cách thận trọng.

Trầm Kha đi được giây lát theo sự phối hợp phương vị của sinh môn tử môn, và phương hướng để dò tìm hình thức của trận pháp để có thể giải phá. Chàng vận dụng trí óc để phối hợp những loại trận pháp hầu tìm lối ra. Bỗng chàng tự reo thầm: - Ồ! Đây là ‘Ngũ Âm Hóa Thiên Trận’. Một trận pháp phối hợp thật khéo léo giữa ‘Âm Địa’ và ‘Thiên Dương’ để kết hợp lại một cách kỳ ảo biến hóa khôn lường.

Bỗng có tiếng âm ma vọng tới: - Tên súc sanh! Ngươi tới đây là cùng địa tuyệt mạng rồi. Không hy vọng gì tháo thoát đâu.

Trầm Kha bức tức hét lên: - Ngươi có phải là Bá Hầu Viên Thiết Khải không?

Giọng âm ma lại vang vang: - Đúng đấy! Đã gặp ta thì ngươi đã bỏ xác rồi.

- Ta đợi ngươi thi hành quỷ kế đây!

- Không cần ta nhọc sức, trận đồ này sẽ nhốt ngươi tới chết rục.

- Láo khoét!

- Thực tế sẽ trả lời cho ngươi.

- Ta sẽ phá tan trận đồ của ngươi cho ngươi xem.

- Ta chờ đợi đây.

Chấm dứt câu nói là một chuỗi cười ma quái khinh mạn vang lên rồi im bặt. Trong khi đó, Trầm Kha quyết ý thi hành, quyết giải phá những yếu điểm của trận pháp, hầu mau chóng tìm gặp lão Bá Hầu Viên Thiết Khải để đòi món nợ máu. Vì vậy mà chàng cứ lẳng lặng tập trung ý thức theo từng bước để giải phá trận đồ.

Chàng chiếu theo diệu lý thuận nghịch tương quan, tương sinh tương khắc để đi xuyên qua các nơi trong thạch trận. Bước chân của chàng càng nhanh hơn, rồi chạy nhanh như gió vòng quanh khắp nơi trong thạch trận.

Khi chàng sắp sửa qua hết trận pháp này thì trước mặt chàng bỗng bừng sáng, trên không mây khói bay tan, hiện ra một lão quái gầy ốm đang đứng trên một tảng đá bằng thật lớn. Phía sau còn có lão già xử dụng tù và tức là Thượng Quan Hà Phi chúc cùng hai tên môn hạ nữa.

Lửa giận hùng hực, chàng quát lên: - Viên Thiết Khải, giờ đây ngươi không thể trốn được nữa rồi chứ?

Lão quái gầy ốm cười hăng hắc: - Khá! Khá lắm! Không ngờ ngươi phá được ‘Ngũ Âm Hóa Thiên Trận’ của ta...

Trầm Kha chặn lời: - Chuyện đó không quan trọng, mà việc lấy mạng người là điều quan trọng mà ta cần phải thi hành ngay bây giờ.

Bá Hầu Viên Thiết Khải giọng cao ngạo: - Người là tên háo sát từ lục địa lạc loài ra đây để làm gì?

- Ta từ nơi lục địa ra đây tìm người để trả mối gia thù!

Giọng kinh ngạc, Viên Thiết Khải hỏi lại: - Trả mối gia thù?

- Đúng!

- Nhưng ta với người nói về thù thì ta thù người chứ sao người lại thù ta?

Cất tiếng cười sang sảng chàng đáp: - Dưỡng tử của người là kẻ ôm mộng lớn nhưng đã đi vào con đường sai lạc.

Bá Hầu Viên Thiết Khải chặn lời: - Tại sao sai lạc?

Cất tiếng cười gằn Trầm Kha đáp: - Hắn cũng như người vậy!

Viên Thiết Khải căm giận quát lớn: - Lão! Dưỡng tử của ta là kẻ tài ba xuất chúng, nhưng nó bị thâm tử có lẽ người âm mưu ám hại lén lút phải không?

Trầm Kha lại cười khinh khi: - Chuyện ám hại lén lút một cách hèn hạ chỉ có bọn người là chuyên môn xử dụng. Không những ngày nay mà chính người đã làm hơn mười năm về trước.

Viên Thiết Khải hơi áy náy hỏi lại: - Người nói thế nghĩa là sao?

- Không có gì khó hiểu!

- Thế nghĩa là...

Lão ta chưa nói dứt câu, Trầm Kha đã ngắt lời lão, chàng tiếp: - Là chính người đã nhúng tay vào vụ thảm sát toàn gia Nhất Chỉ Công Trầm Lịch Nhuỡng.

Bá Hầu Viên Thiết Khải bỗng sững sờ giọng ú ớ: - Vậy người đây là gì của Trầm Lịch Nhuỡng?

Bước đến hai bước, Trầm Kha thông thả đáp: - Nhất Chỉ Công Trầm Lịch Nhuỡng là cố phụ của ta!

- Cố phụ của người?

- Không sai!

Lão ta thoáng rung động thân hình, rồi lấy lại bình tĩnh. Lão gật gù đáp: - Được, ngày trước ta đã nhúng tay vào vụ thảm sát phụ thân người mặc dầu lúc đó ta chưa luyện được ‘Tuyệt mệnh kiếm pháp’, nhưng cha người cũng bỏ mạng. Ngày nay người đại đột đưa mạng đến đây để cho ta có dịp thí nghiệm pho kiếm pháp vừa mới luyện xong.

Nói xong lão cất tiếng cười như tiếng chó tru hồn thật chói tai.

Trầm Kha vẫn bình tĩnh đáp: - Dưỡng tử của ngươi là Bảo Vương Hải đã chôn xác trong sa mạc Tích Khê vì quá ngông cuồng nên ta chẳng tha thứ. Giờ đây, đến phiên ngươi, ta quyết lấy đầu ngươi để làm vui lòng phụ thân ta.

Nói dứt lời, chàng bước ngang ba bước chuẩn bị tấn công đối phương với những đòn ác liệt.

Nhưng vừa lúc đó, hai tên hầu cận có lẽ là cao đồ của lão ta, vội bước ra với hai thanh trường kiếm đã tuốt trần, đứng chắn trước mặt chàng. Một trong hai tên liền nói với lão Viên Thiết Khải: - Thưa sư phụ, để tên ngông cuồng này cho chúng con xử trí.

Lão ta nhìn Trầm Kha rồi nhúu đôi mày suy nghĩ, hơi lưỡng lự, song lão lại gật đầu đáp: - Được, nhưng phải cẩn thận.

Trầm Kha thấy vậy, chàng bủi môi: - Ngươi sợ chết xuống Diêm vương không có môn đồ hậu hạ nên để chúng chết trước phải không? Nhưng đầu ngươi muốn chiêm nghiệm kiếm pháp của ta đi nữa, ngươi cũng vẫn rơi đầu.

Lão ta chưa kịp ra lời chống chế thì hai tên cao đồ của lão đã tức tốc phóng ra hai đường kiếm nhằm vào thượng và trung bộ của Trầm Kha tấn công.

Mới một thế kiếm, chàng cũng nhận thấy hai tên này cũng thuộc vào hàng cao thủ kiếm gia, nên lưu tâm đề phòng và chàng quyết ý phải thanh toán hai tên này thật mau lẹ thì mới có lợi thế đàn áp lão già quỷ quyết Viên Thiết Khải và cả lão Thượng Phi Hà Qui chúc nữa.

Ý đã định, Trầm Kha vẫn tránh né liên tiếp ba bốn đường kiếm của đối phương mà vẫn chưa rút kiếm ra khỏi vỏ.

Nhận thấy đối phương có vẻ khinh thường, nên hai tên cao đồ của Viên Thiết Khải khí giận sôi sục, chúng không e dè nữa mà sử dụng những độc chiêu với chủ đích hạ sát Trầm Kha cho được mau chóng, càng đắc ý trước sư phụ của mình.

Nhưng đầu là cao thủ, những ý định của chúng chưa tự đạt nên vì vậy mà kiếm pháp của chúng lúc ấy có nhiều sơ hở. Mà những sơ hở đó là những cửa tử mà chúng sắp đi vào.

Thật vậy, từ đầu cuộc giao chiến tới giờ, Trầm Kha vẫn cố ý áp dụng bộ pháp tuyệt diệu riêng biệt của chàng nhằm làm đối phương phải rối loạn hoang mang vì không đánh trúng được mục tiêu.

Và cơ hội đã đến khi hai cao đồ của lão quỷ để nhiều sơ hở thì cũng lúc này ánh kiếm lấp loáng từ tay Trầm Kha chớp lên với tiếng hét hãi hùng của hai tên này.

Phịch! Phịch!

Hai thân người ngã gục trên mặt đất với ánh mắt mở trừng trừng như còn kinh ngạc tới cùng, hòa chan máu đào ướm thẫm từng vũng.

Lúc này lão Thượng Phi Hà Qui Chúc liền nói: - Bẩm Đảo chủ, quả thật tên này quá lợi hại. Kiếm pháp này đúng là quỷ kiếm...

Bá Hầu Viên Thiết Khải gần giọng: - Là... quỷ... kiếm...?

Rồi lão tiếp luôn: - Thế thì ta cần xử dụng 'Tuyệt mệnh kiếm pháp' của ta mới mong đàn áp được hắn.

Vừa nói lão ta vừa bước ra để chuẩn bị giao chiến với Trầm Kha.

Trong khi đó, chàng cất tiếng: - Lão tặc! Dầu cho ngươi xảo quyết đến đâu cũng không tránh khỏi cái chết, vậy ngươi hãy rút kiếm ra đi.

Khí giận sôi sục, lão Bá Hầu Viên Thiết Khải hét lên: - Ngươi hãy coi đây!

Liền với câu nói là thanh trường kiếm của lão như muôn ngàn ánh chớp lung linh phủ trùm lấy Trầm Kha.

Chàng không chậm trễ, vội vàng ra chiêu nghênh địch.

Chát! Chát! Chát!

Hai thanh kiếm báu của hai tay kiếm pháp tuyệt luân chạm nhau trong một thế kiếm kinh hồn làm cho hai đấu thủ đang ra ngoài nhìn nhau như dò xét.

Bá Hầu Viên Thiết Khải lên tiếng trước: - Hảo kiếm pháp! Hảo kiếm pháp! Không ngờ trên giang hồ lại có tay kiếm pháp tuyệt hảo như ngươi.

Trầm Kha cười gần rồi đáp: - Khỏi phải đa ngôn, ngươi cứ thi triển tuyệt học để bảo toàn mạng sống, chứ lưỡi kiếm của ta quyết lấy mạng ngươi đây.

- Hừ! Phách lối, ngươi phải theo cha mẹ ngươi bởi pho kiếm pháp tuyệt luân của ta vừa mới luyện xong đây.

Dứt lời, lão bước ngang trong khi tay kiếm rung lên mấy cái, kiếm phong rít trong không gian những tiếng như xé lụa.

Trải qua những giây phút cẩn thận, hai địch thủ cố tìm chỗ sơ hở của đối phương để tấn công.

Một khắc nữa.

Rồi một khắc thời gian trôi qua.

Cả hai vẫn đứng im lìm như pho tượng, trong khi hai mũi kiếm chênh lệch vẫn không nhúc nhích.

Bỗng nhiên, cả hai cùng thét lên một tiếng thật lớn, hai thân người liền tung lên cao với ánh kiếm chập chùng, hai thân người xoắn lấy nhau trên không trung rồi cùng rơi xuống đất mà lưng đối lưng cách nhau hơn ba trượng.

Hai người từ từ xoay người lại, rồi nhanh như cắt, hai đối thủ liên tung mình lên cao và cùng thi triển những tuyệt chiêu của kiếm pháp.

Xoẹt! Xoẹt!

Hai tiếng xé vải rít lên cùng với hai bóng người đáp nhẹ xuống như lần trước.

Đôi mắt kinh ngạc, Bá Hưu Viên Thiết Khải đưa tay chụp bả vai trái đang rướm máu thành một đường dài hơn một gang tay. Lão gầm gừ: - Hừ! Hảo kiếm pháp.

Nhưng lúc đó Trầm Kha cũng có phần kinh ngạc khi nhìn lại ống tay áo của chàng đã bị báu kiếm của đối phương chém đứt một mảnh.

Chàng nhú mày nhủ thầm: - Từ trước tới nay, ta chưa gặp địch thủ nào mà bản lĩnh về kiếm thuật lại tuyệt diệu như lão quái ma đầu này.

Đến đây, đôi bên đều phải thận trọng vì chỉ sơ hở một đường tơ kẽ tóc là có thể mất mạng dễ dàng.

Hai bên lại xáp chiến với những chiêu thức kỳ bí. Một cuộc ác đấu chưa từng có trong võ lâm, mà giờ đây đang xảy ra trên một hải đảo xa xôi.

Một bên là sự tâm thù của tay kiếm pháp thượng đẳng. Một bên là tay đại ma đầu với mưu đồ to lớn để bá chủ võ lâm bằng vào bộ ‘Tuyệt mệnh kiếm pháp’ huyền diệu.

Quỷ kiếm...

Một kiếm pháp, từ trước đến nay đã làm chấn động võ lâm Trung Nguyên, vì đối phương khi thốt ra được hai tiếng Quỷ kiếm thì cũng là lúc hồn lìa khỏi xác.

Nhưng giờ đây, con người làm khiếp đảm võ lâm ấy đang phải e dè thận trọng trước một đại ma đầu nguy hiểm vào hàng đầu.

Trước đây hai mươi năm, khi nghe đến những tiếng ‘Bá Hưu Viên Thiết Khải’, thì giới võ lâm đã e ngại bởi võ công kinh khiếp của lão ta. Giờ đây họ có biết đâu rằng, chính lão này ngày nay lại luyện được pho ‘Tuyệt mệnh kiếm pháp’, thật như hổ thêm vây, rồng thêm cánh.

Với một mưu đồ bá chủ võ lâm mà lão Bá Hưu Viên Thiết Khải đã bỏ bao công lao để quyết tâm luyện cho bằng được pho kiếm pháp hi hữu ấy.

Nhưng mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên, nên ngày nay lại gặp oan gia, đại địch thủ khi lão chưa có dịp tung hoành xử dụng tài tuyệt kiếm của lão cho mưu đồ đen tối đã nung ấp trong tâm khảm lão ta.

‘Tuyệt mệnh kiếm pháp’ của tên đại ma đầu và ‘Quỷ kiếm’ của trang nghĩa hiệp tâm thù đang tung ra những tuyệt chiêu kinh khủng nhất của kiếm gia để quyết hạ thủ đối phương.

Vì vậy, tại đấu tràng, hai người lúc này như hai cái bóng ma chấp chờn với ánh kiếm lập lòe mà người ngoại cuộc khó phân biệt được hư thực.

Bỗng một tiếng ‘chát’ vang lên, rồi hai bóng người cùng rơi từ trên cao xuống, hai lưỡi kiếm như dính vào nhau và hai người đang cố dùng nội lực để chiếm thượng phong.

Nửa khắc thời gian nặng nề trôi qua, nhưng hai thanh kiếm cũng như bộ vị của hai địch thủ vẫn không xê dịch.

Rồi một khắc thời gian nữa trôi qua.

Những giọt mồ hôi lấm tấm bắt đầu xuất hiện trên khuôn mặt nham hiểm của lão đại ma đầu Viên Thiết Khải.

Vừa lúc đó, lão hét lên một tiếng, chân phải bước ngang một bước, tức thì thân hình Trầm Kha theo đà bước tới một bước, đồng thời, trong lúc đó, lão Viên Thiết Khải tay trái nhanh như cánh tay vượn, đâm thẳng vào ‘khí hải huyệt’ của Trầm Kha bằng ngọn trủy thủ mà lão vừa lấy từ trong áo.

Thật nguy hiểm tột cùng, vì trong lúc bất ngờ với khoảng cách cận kề và lối xuất thủ quá nhanh của Viên Thiết Khải đã làm cho lão tin tưởng tràn trề.

Nhưng, trong giây phút nguy nan tột cùng đó, Trầm Kha cũng không chậm trễ, bằng một phản ứng tuyệt diệu là chàng liền đưa ngay vỏ kiếm nạm đen chặn đứng vào mũi trủy thủ của Viên Thiết Khải. Tức thì ngọn trủy thủ chui thẳng vào vỏ kiếm của chàng và tiếp liền theo động tác ấy là chàng lập tức vận chân lực, gạt ngang vỏ kiếm.

Rắc!

Ngọn trủy thủ của Viên Thiết Khải gãy lìa ra.

Từ chủ đích tấn công bất ngờ để chiếm thượng phong, giờ lại bị đối phương phản đòn làm lão ta hoang mang.

Chính trong giây phút này, tâm thần lão rung động, chân lực suy giảm và cũng là giây phút ngọn quỷ kiếm của Trầm Kha một lần nữa là tử thần cho tên ma đầu đi châu Diêm vương.

Hự!

Lão Viên Thiết Khải rống lên một tiếng nặng nề trong khi thân hình lão lão đảo với một đường máu chạy dài từ trên đỉnh đầu cho tới giữa bụng.

Rẻng!

Thanh trường kiếm của lão cũng rời khỏi tầm tay. Lão loạn choạng miệng áp úng: - Quỷ... kiếm...

Đường kiếm vô địch thế gian, kết liễu mạng sống của một tên đại ma đầu một cách tuyệt luân làm cho ngay cả lão Thượng Phi Hà Qui Chúc cũng còn sững sờ, không kịp có một phản ứng nào để cứu Đảo chủ của lão ta.

Đến khi nghe Trầm Kha lên tiếng: - Còn lão quỷ kia...

Lúc ấy lão không được một lời đáp lại, bất thần tung mình phóng người lao đi.

Nhưng sát khí đã nghi ngút trên khuôn mặt rắn rỏi của Trầm Kha nên chàng không do dự, liền nhún người lao theo đồng thời chàng vẩy mạnh vỏ kiếm về phía lão ta.

- Á!...

Tức thì thân người lão Thượng Phi Hà Qui Chúc ngã nhào trên mặt đất, từ phía sau lưng lão, cả lưỡi trủy thủ của Viên Thiết Khải gầy lúc nãy nằm trong vỏ kiếm của Trầm Kha, giờ đây ghim xuyên qua tim lão Thượng Phi Hà Qui Chúc.

Lão đau đớn nhăn nhó theo từng đợt máu trào rồi lịm chết theo Đảo chủ của lão.

Vừa lúc đó, bóng người lố nhố chạy tới...

Trầm Kha đưa mắt nhìn về phía ấy rồi lẩm bẩm: - Họ cũng đã đến rồi...

Chàng sửa lại quần áo, cột lại chiếc quai nón rộng vành thì những người kia đã đến.

Trầm Kha bước tới hỏi han trước: - Thúc thúc và quý vị đã thanh toán xong các mục tiêu của chúng rồi ư?

Không đáp câu hỏi của chàng, thúc thúc chàng là Bá Đồng Nhi bước đến trước xác Bá Hưu Viên Thiết Khải nhìn thật kỹ rồi mới nói: - Lão Bá Hưu Viên Thiết Khải đã bị tiểu diệt hạ thủ rồi ư?

Giọng bình thản, Trầm Kha đáp: - Dạ vâng!

Nghe vậy tất cả những người hiện diện đều nhốn nháo lên. Họ nào ngờ kẻ thù đã cướp quê hương của họ, đồ họ họ đã từ hơn năm năm nay, giờ đây đã chết đi, làm cho họ như kẻ tù nhân vừa thoát ngục. Quê hương yêu dấu của họ không còn bàn chân kẻ xâm lăng chà đạp. Nỗi vui mừng khôn cùng đến với họ không sao tả xiết.

Vị Đảo vương bước đến trước mặt Trầm Kha với vẻ trịnh trọng: - Toàn dân trên hải đảo này biết ơn đại hiệp muôn đời. Và riêng cá nhân tôi, tôi cũng đội ơn đại hiệp đã trợ giúp cho hải đảo này và đã cứu mạng con gái tôi. Chúng tôi không biết lấy gì đền đáp ân nghĩa vĩ đại đó, chúng tôi chỉ còn biết khắc cốt ghi tâm công đức của đại hiệp.

Nói xong, vị Đảo vương định làm lễ lạy trả ơn chàng nhưng Trầm Kha đã nhảy tránh miệng nói lính quỳnh: - Xin Đảo vương chớ bận tâm về những điều đó. Việc tìm để giết cho bằng được lão Viên Thiết Khải đó là tại hạ đã trả được mối gia thù...

Bổng công chúa Chiêu Nhã Quyên chặn lời: - Những trang nghĩa hiệp có bao giờ nhận mình là nghĩa hiệp đâu nhưng... riêng tôi thì không bao giờ quên được sự cứu mạng của ân nhân.

Trầm Kha đã lấy chiếc nón rộng vành xuống để lộ khuôn mặt đẹp với nét oai hùng đã làm cho bao nhiêu cặp mắt phải thán khen ngợi.

Tay xoay chiếc nón, chàng đáp lời công chúa: - Việc đó xin công chúa đừng xem trọng, có như thế chúng ta mới dám tự nhiên chứ không chúng tôi áy náy lắm.

Tất cả mọi người cùng cười vang hoan hỉ...

o O o